

77 Fremdeles kan jeg savne å være elektriker, men savnet blir stadig sjeldnere, sier Frank Tønnesen.

MER ALVORLIG: Tønes har gjort musikken enklere og tekstene litt mer alvorlige på den nye EP-en som kommer i dag. Han for øvrig ingen planer om å flytte fra hjembygda Sokndal.

Foto: Trond Ueland

Duften av Venezia

Kaldt ute, kaldt inne, da varmer og muntrer blokkfløytisten Ingeborg Christophersen opp med sitt fenomenale Vivaldi-spill.

KLASSISK
OLAV EGIL AUNE
olav.egil.aune@vl.no

Det er fint i Venezia, jeg vet det selv om jeg ikke har vært der. Det vil si, jeg har nærmest vært der kontinuerlig – gjennom byens musikk, Canalettos lettskyete, tørrgrønne bilder fra kanalene og avslappede reise-skildringer, nedskrevet under en solskjerm eller i le ved foten av Markus-katedralen. Poeten Baudelaire sluttet å reise, for, som han sa, han hadde langt større utbytte av å sitte på kaia og se skipene som seilte ut, da kunne han fantasere seg til stedene de skulle til. Det er kanskje det jeg snakker om.

Vant til kvalitet. Det finnes et mylder av plater som har Venezia i tittelen. Musikken er av Vivaldi, Galuppi, Palestrina, Legrenze, Marini og andre – det borger for solfylte, men også melankolske, dager i minnenes by. Aktuelt nå snakker vi om noen ufattelig sprelske og foroverlente tolkninger av konserter for pikkolofløyte (og forskjellige stykker, ellers), levert på dør av Ingeborg Christophersen og det norske «barokkbandet» Barokkanerne. Vi er vant til internasjonal kvalitet fra den kanten, her er lys, edruelighet og alt er blåst for tungt, uengasjert barokktrakk. Ganske oppkvikkende, ja, helsebringende.

Gi seg over. Det er noe triumferende ved spillet, noe usedvanlig tindrende. Det lille orkesteret, som består av (det hellige tallet) sju musikere, er i seg selv en fryd. Egentlig er det åtte musikere som spiller på ett «instrument», så samstemt og «enig» er det. Prøv lagoen i Vivaldis C-dur konsert og Uccellinis melankolsk virtuose Aria, og, ja, det er bare å gi seg over.

Flyter ungt. Jeg ville gjerne kunne si det samme om en annen LAWO-utgivelse, en samling 16/1700-tallsdanser fra Marais, Couperin, til Hotteterre og Philidor, alt samlet i fire enheter, fire suiter, etter tidens orden. Bergen Barokk har gjennom

Album barokk

Recordare Venezia
INGEBORG CHRISTOPHERSEN BLOKKFLØYTE), BAROKKANERNE

LAWO LWC 1114/ Musikkoperatørene

Album barokk

Suite life BERGEN BAROKK

LAWO LWC 1096/ Musikkoperatørene

mange år levert svært fine saker, denne gangen flyter det tungt. Elegansen som vanligvis driver disse hoffdansene fra trinn til trinn, visner i en litt tregtflytende masse, fløytespillet er kanskje toneangivende i denne sammenheng.

Lyset over kanalene. Men «reisen» til Venezia bør alle kunne seg, byen og det yrende livet, lyset over kanalene og Vivaldis behagelige «bølgeskvulp» bak

det liflig virtuose orkester- og blokkfløytespillet.

– Hva gjør låtskrivningen med deg?

– Låtene starter som regel med en lek med ord, setninger og melodier. Det gjør at jeg kobler av, det gir en frihetsfølelse. Siden tekstene som regel handler om meg, er det klart de også får meg til å tenke litt mer på akkurat den opplevelsen eller følelsen sangen handler om.

Ensomhet. På den nye EP-en, som gis ut i dag, handler tekstene mye om savn og ensomhet.

– Ensomhet er for meg både noe av det fineste og det verste jeg kan tenke meg. Jeg jobber

mye alene, jeg kjører mye bil alene og jeg bor på landet. Selv om jeg også har gode folk rundt meg, gjør ikke det nødvendigvis at tekstene blir noe lystigere.

– Hvorfor dweler du ved det triste?

– Ja, si det. I notatene jeg skrev før jeg begynte å jobbe med albumet som kommer til høsten står det: Skriv noe lysere. Noe fint. Noe godt og flott. Det har jeg gjort: Selv om musikken fremdeles er rolig og melankolsk, finnes det en del lys i tekstene. Det blir lysere, sier Tønnes.

Med så mange lydmessage muligheter, ja fristelser, som fins

i et studio, er Tønnes glad den nye EP-en ble slik den ble.

– Det var deilig å gjøre ting enkelt og intimt igjen. Jeg begynte å bli litt lei rock'n roll-delen av meg.

Tønnes gir Frode Strømstad, Emil Nikolaisen, Anne Lise Frøkedal, og Bård Ingebrigtsen som skrudde lyden, deres del av æren.

– Vi var flere om å lage det litt ensomme inntrykket vi snakket om, ler Tønnes.

– Hva blir det neste?

– Flere konserter. Og flere nye låter. Fremdeles kan jeg savne å være elektriker, men savnet blir stadig sjeldnere.

BLOKKFLØYTE: Den norske blokkfløytisten Ingeborg Christophersen gjør internasjonal karriere.